

Camellia

5

โอบฟอพ
สะท้านฟ้า
อยากเห็นนักล่า
9ใครจะกล้า
กับ
ชาฟา
ผู้บ้าบิ่น

嫡女狂妃

拐个王爷乱天下

十九毅 สือจี้วี้ เจียน
ซุนชีวเอินเจีย แปล
Eruinu วาด

บทที่ 195 เท่านั้นยังไม่พอ (1)

ว่านมัวเทียนหัวเราะเสียงดังอย่างคลุ้มคลั่ง

“เชียวหลังอวิน! เจ้ากล้าฆ่าว่านเหยาบุตรสาวข้าในแดนลับมังกรเพลิง วันนี้จงชดใช้ชีวิตเสียเถอะ! มีดเล่มนี้ ข้าชุบด้วยพิษคลั่งโลหิตชั้นเจ็ด ร่างเจ้าจะเน่าเปื่อยจนตาย ไม่มีไอสธใดช่วยชีวิตเจ้าได้อีก! ฮ่าๆๆๆ...”

ว่านมัวเทียนยังหัวเราะไม่ทันจบก็ถูกหลีเย่หานขัดกระเด็นไปด้วยพลังกดดันมหาศาล

ผู้คนรอบด้านถึงกับตะลึงงัน

“พิษคลั่งโลหิต! พิษชั้นเจ็ด! ของแบบนี้ไม่ใช่ว่ามีแค่ในพวกผู้ฝึกวิธimarฝังตะวันตกเท่านั้นหรือ ทำไมถึงมาโผล่ที่นี่ได้! นี่มันน่ากลัวเกินไปแล้ว!”

“จะอย่างไรดี! พิษคลั่งโลหิตนอกจากผู้ฝึกวิธimar ไม่มีใครมีไอสธถอนพิษ! ทำอย่างไรดี!”

หลีย่หานพุ่งตัวไปยังเขี้ยวหลังอวินทันที จากนั้นกดจุด
หยุดเลือดให้นางอย่างรวดเร็ว

ในแววตาของเขาปรากฏเพลิงโทสะรุนแรง มือของเขายัง
สั่นอยู่เล็กน้อย

เพราะเขาไม่มีไอสถอนพิษของพิษคลั่งโลหิตนี้เลย

หลิวอิงหว้นพลันหัวเราะอย่างสะใจ

เขี้ยวหลังอวิน เจ้าโดนพิษคลั่งโลหิตนี้เข้าไป ต่อให้
เก่งกาจสักแค่ไหนก็ไม่อาจรอดชีวิตได้ รอรับความตายได้เลย!

อ้ายเสว้เฟยเองก็เต็มไปด้วยความยินดีเช่นกัน

เขี้ยวหลังอวิน สมควรแล้ว! บังอาจล่อลวงท่านประมุข
อย่างหน้าไม่อาย วันนี้แหละคือวันตายของเจ้า!

ทั่วทั้งลานประลอง ตกอยู่ในความโกลาหลและ
ตื่นตระหนก

มีเพียงว่านม่่วเทียนที่ยังหัวเราะเสียงดังทั้งที่กระอักเลือด

“ก่อนตาย ข้าได้เห็นเจ้าเลือดทะลักทั้งตัว ตายอย่าง
เจ็บปวดทรมาน เช่นนี้ข้าตายก็ไม่เสียดายแล้ว!”

แต่ในตอนนั้นเอง เชี่ยวหลิงอวิ้นกลับหันไปส่งสายตา
เปี่ยมความมั่นใจให้หลี่เย่หาน ดวงตาสงบเยือกเย็นนั้นราวกับ
กำลังปลอมโยน

นางโคจรพลังวิญญูณภายในอย่างมั่นคง เพียง
พริบตาเดียว สีชาที่ควรจะมีจากการเคลือบด้วยพิษร้ายบนมิตสัน
กลับจางหายราวกับถูกล้างสิ้น เหลือเพียงคมมีดธรรมดาเปล่ง
ประกายเย็นเยียบในมือ

เชี่ยวหลิงอวิ้นหยิบโอสถขึ้นมากลืนลงไปอย่างสุขุม
จากนั้นค่อยๆ ดึงมิตออกจากบาดแผล แผลที่ควรจจะรุนแรงกลับ
สมานปิดในชั่วพริบตา ราวกับไม่เคยมีบาดแผลมาก่อน

เสียงอุทานตกตะลึงดังขึ้นจากฝูงชนโดยรอบ

“สวรรค์! แล้วพิษคลั่งโลหิตเล่า? หายไปไหนหมด!?”

“นักหลอมโอสถเขียวก็นี่ไม่เป็นอะไรอย่างนั้นหรือ ไม่ใช่ว่าพิษคลั่งโลหิตจะทำให้ร่างเน่าเปื่อยกลายเป็นเลือดภายในไม่กี่ลมหายใจ”

ว่านมั่วเทียนเบิกตากว้างด้วยความตะลึงงัน มองเขียวหลังอวีนด้วยแววตาไม่ยากเชื่อ

“เป็นไปได้! นี่มันเป็นไปได้อย่างไร! ทำไมเจ้าถึงไม่เป็นอะไร! ทำไมพิษคลั่งโลหิตที่แค่เข้าสู่กระแสเลือดก็ทำให้คนตายได้แน่นอนถึงทำอะไรเจ้าไม่ได้!”

เขียวหลังอวีนยกยิ้มเย็นเยียบพลางแกว่งมิดในมือตอบอย่างไม่รีบร้อน

“อย่างเจ้าคิดจะฆ่าข้ารี ดูฝีมือตัวเองให้ดีกว่าก่อนเถอะ! แก่แก่นให้บุตรสาว? ว่านมั่วเทียน เจ้าเป็นบิดาของว่านเหยาอย่างนั้นหรือ เชื่อไม่ทั้งแถวจริง ๆ! เจ้ากับว่านเหยาสันดานเหมือนกันไม่มีผิด ชอบเล่นสกปรก ลอบกัดจากข้างหลัง หยิงยโสต่ำช้า พฤติกรรมน่ารังเกียจทุกอย่างล้วนมีครบ! นางตายเพราะการบ่มเพาะของเจ้าโดยแท้! ข้าเขียวหลังอวีน

ทำสิ่งใด ยึดเพียงหลักการเดียว คนไม่ล่วงเกินข้า ข้ายอมไม่
ล่วงเกินคน แต่หากใครกล้ารังแกข้า ข้าจะทวงคืนเป็นร้อยเท่า!”

สิ้นคำ มีดในมือเซียวหลังอวินก็พุ่งแวบไปปักกลางลำคอ
ของว่านมั่วเทียน

สีหน้าเขายามใกล้ตายยังคงเต็มไปด้วยความไม่เชื่อและ
ไม่ยอมรับ

ราวกับไม่อาจเชื่อได้เลยว่า บุตรสาวตนเองจะเป็นดัง
คำกล่าวของเซียวหลังอวิน

แต่คนที่รู้จักว่านเหยา ล้วนเห็นพ้องว่านางเป็นเช่นนั้น
จริง คนที่คิดแต่จะทำร้ายผู้อื่น สุดท้ายก็ย้อนทำร้ายตนเอง
ส่วนว่านมั่วเทียนที่ตามใจลูกเกินขอบเขตก็สมควรตายแล้ว

ถึงอย่างนั้น เวลานี้ก็ไม่มีใครมีอารมณ์ไปสนใจว่านมั่ว-
เทียน ทุกสายตายังคงจับจ้องเซียวหลังอวินอย่างตกตะลึง

ถูกพิษคลังโลหิต แต่กลับปลอดภัยราวไม่มีอะไรเกิดขึ้น

น่าเหลือเชื่อเกินไปแล้ว!

“เซียวหลิงอวิ้น⁺ ที่เจ้ากินเข้าไปต้องเป็นโอสถถอนพิษ
ของพิษคลั่งโลहितแน่! เจ้าเป็นผู้ฝึกวิทยุมารใช่หรือไม่!”

เสียงทวาดก้องดังขึ้นกะทันหัน

เป็นเสียงของหลิวอิงหว้น นางชี้หน้ากล่าวหาอย่างไม่
ลังเล

“รีบออกมา! เจ้ามาทำอะไรที่เมืองเสวียนอวิ้นกันแน่!”

เซียวหลิงอวิ้น⁺แทบจะหลุดหัวเราะออกมา หลิวอิงหว้น
ช่างคิดหาเรื่องได้เร็วเหลือเกิน

ความสามารถในการป้ายสีของนางก็ไม่ธรรมดา เรียกได้
ว่าสาตมาเป็นกะละมังๆ เลยทีเดียว

เซียวหลิงอวิ้น⁺หันตามองอีกฝ่ายด้วยแววตาเย็นชา พลัง
เอ่ยขึ้น “เหยาฮูหยิน คำพูดของเจ้าช่างไร้เหตุผลนัก ข้าเป็นผู้ฝึก
วิทยุมาร? แค่ว่าเพราะข้าไม่ตายอย่างนั้นหรือ”

หลิวอิงหว้นเขินหน้าพลาจแค้นเสียงอย่างถือดี

“มีฉะนั้นจะเป็นอะไรได้! ทุกคนก็รู้กันทั้งนั้นว่าโอสถอนพิษคลังโลหิตมีแต่ผู้ฝึกมารเท่านั้นถึงจะมี แต่เจ้ากลับรอดมาได้โดยไม่เป็นอะไร นี่ไม่ใช่หลักฐานแล้วหรือ อย่าได้พยายามเบี่ยงประเด็นไปเลย! เร็วเข้า จับเชียวหลังอวินผู้⁺นี้ไปสอบสวน คั้นให้ได้ว่าคิดจะทำการอันชั่วร้ายอันใดในเมืองเสวียนอวินของเรา!”

หลี่เย่หานหรือตาลงแฝงแววอันตราย

เชียวหลังอวินกลับตะมุตะมือเขาเบาๆ แล้วหัวเราะออกมาอย่างขบขัน

“หลิวอิงหว้น เจ้าช่างโง่งมเสียจริง เจ้าจัดการพิษคลังโลหิตไม่ได้ ไม่ได้หมายความว่าคนอื่นก็จะจัดการไม่ได้เหมือนเจ้า ข้าไม่ได้ใช้โอสถอนพิษเสียหน่อย แต่เจ้ากลับปักใจว่าข้าเป็นผู้ฝึกวิถีมาร เช่นนั้นข้าก็ขอล่าวกลับบ้าง พิชคลังโลหิตของวามั่วเทียน อาจเป็นเจ้าที่ให้มาก็ได้ เจ้าต่างหากที่เป็นผู้ฝึกมาร! ไม่เช่นนั้น วามั่วเทียนจะไปได้พิษคลังโลหิตมาจากไหน”

สีหน้าของหลิวอิงหว้นปรากฏความกระอักกระอ่วนชั่วขณะ ก่อนจะตวาดกลับอย่างขุ่นเคือง

“เชียวหลังอวิน! เจ้ายามาใส่ความข้า!”

เชียวหลังอวินมองเห็นสีหน้าที่ไม่เป็นธรรมชาติของนาง
อย่างชัดเจน สายตาพลันเย็นยะเยือก

“หลิวอิงหวัน ดูท่าพิษคลังโลหิตนี้จะเกี่ยวข้อกับเจ้า
มากกว่าที่คิดเสียแล้ว ฮี เจ้ายั่วโมโหข้าสำเร็จแล้ว หลิวอิงหวัน
รอดูให้ดี ตระกูลเหยาของเจ้ากำลังจะถึงกาลอวสานในไม่ช้า!”

สิ้นคำ นางไม่แยแสสายตาของใครทั้งสิน หมุนกายเดิน
จากลานประลองไปทันที

ผู้คนทั้งลานตกอยู่ในความตะลึง ส่วนหลิวอิงหวันก็สะบัด
แขนเสื้อจากไปด้วยโทสะ

เรื่องพิษคลังโลหิต คงต้องสืบหาความจริงกันต่อไป

ทว่าผู้คนในใจยังคงสงสัยอยู่เจียบๆ ว่า เหตุใดบุคคล
สำคัญจากหอดัตตรัตติกาลจึงดูหวั่นไหวเชียวหลังอวินนัก หรือว่า
ระหว่างพวกเขาจะมีความสัมพันธ์บางอย่าง

แต่ก็ไม่มีผู้ใดกล้าถามออกไป ได้แต่เก็บความสงสัย
เอาไว้ในใจเท่านั้น

เมื่อเซียวหลิงอวิ้น⁺กลับถึงห้อง หลีเย่หานก็ปรากฏตัวขึ้นทันที ใบหน้าหล่อเหลาอันเปี่ยมความมั่นใจเสมอของเขา บัดนี้กลับแปรเปลี่ยนเป็นสีหน้าที่เต็มไปด้วยความกังวลและโกรธเกรี้ยว

เขารวบตัวเซียวหลิงอวิ้น⁺เข้ามากอดแน่น จนถึงตอนนี้มือเท้าเขายังเย็นเฉียบด้วยความหวาดหวั่น

อีกเพียงนิดเดียว เขาอาจต้องสูญเสียทั้งเซียวหลิงอวิ้นและบุตรในครรภ์ไปตลอดกาล

น้ำเสียงของหลีเย่หานเต็มไปด้วยความเคียดแค้นและโหดเหี้ยม พลังพิมพ์ว่า “ข้าจะลบสำนักชางอวิ้น⁺ให้หายไปจากแผ่นดินนี้!”

เซียวหลิงอวิ้น⁺โอบตอบเขาเบาๆ นางสัมผัสได้ถึงความไม่มั่นคงในจิตใจของหลีเย่หาน

นี่เป็นครั้งแรกที่หลีเย่หานแสดงความสั่นคลอนถึงเพียงนี้

หัวใจของเซียวหลิงอวิ้น⁺พลันเจ็บแปลบ

นางเข้าใจความรู้สึกนี้ดี หากวันใดหลีย่หานต้องเผชิญ
กับภัยอันตรายที่นางไม่อาจช่วยได้ นางก็คงมีอาการไม่ต่างกัน

เซียวหลิงอวินเอ่ยพลอบเบาๆ “ข้าไม่เป็นไรหรอก ข้ามี
เตาหลอมพิสุทธิ์ มันสามารถถกลิ่นกินและกลั่นสิ่งใดที่มีพลัง
วิญญาณให้บริสุทธิ์ได้ ยิ่งของสิ่งนั้นแข็งแกร่งเพียงใด ก็ยิ่ง
ทำร้ายข้าไม่ได้ เจ้าหายห่วงเถอะ”

เมื่อครู่ นางได้ถ่ายพลังเข้าไปในเตาหลอมพิสุทธิ์ กลิ่น
พิษคลั่งโลहितทั้งหมดไปกลั่นเป็นพลังวิญญาณ จึงไม่มีสิ่งใดเป็น
อันตรายต่อนาง

เซียวหลิงอวินกำลังจะเรียกเตาหลอมพิสุทธิ์ออกมาให้
เขาดู ทว่าริมฝีปากกลับถูกประทับด้วยจูบที่สั่นระริก

หลีย่หานบดจูบลงมาแนบแน่นราวกับต้องการยืนยันว่า
นางยังอยู่ตรงหน้าเขาจริงๆ

ตระกูลเหยา

หลิวอิงหวันเพิ่งกลับถึงจวน เหยาเจิ้งเยว่ ผู้นำตระกูลเหยาผู้ไม่เคยยุ่งเกี่ยวเรื่องภายในจวนมาเนิ่นนานก็ปรากฏตัวขึ้น

เหยาเจิ้งเยว่มีรูปร่างหน้าตางามสง่า ตอนนั้นหลิวอิงหวันตกหลุมรักเขาตั้งแต่แรกพบ แต่พอแต่งเข้าไปแล้วจึงได้รู้ว่าเขามีเพียงเปลือกนอก ไร้ความสามารถ เป็นได้แค่หมอนปักลายเท่านั้น

เหยาเจิ้งเยว่เอ่ยถามอย่างไม่พอใจ

“ทำไมเจ้าเพิ่งกลับมา รู้บ้างหรือไม่ว่าตอนนี้ที่บ้านเกิดเรื่องใหญ่! จื้ออู่กับจื้อเซียวอาการกำเริบอีกแล้ว เส้นลมปราณของพวกเขาขาดสะบั้นหมด! แต่โอสถผนึกเยือกแข็งในจวนมีไม่พอ ข้าจะทำเช่นไรดี!”

บทที่ 196 เท่านั้นยังไม่พอ (2)

หลัวอิงหวนที่เดิมก็อารมณ์ไม่ดีอยู่แล้วถึงกับระเบิดเสียงด้วยความโกรธ

“จื่ออีกับจื่อเซียว? เจ้าสนแต่พวกบุตรที่เกิดจากอนุเคยสนใจจื่อจวินบ้างหรือไม่ แล้วข้าล่ะ เจ้าสนใจข้าบ้างหรือเปล่า เฮยาเจิ้งเยว่ ข้าช่างตามอดจริง ๆ ที่วันนั้นตัดสินใจแต่งกับเจ้า!”

ไต้ยิ่นเซ่นั้น เฮยาเจิ้งเยว่ก็บันดาลโทสะขึ้นมากคน

“ตอนนี้เจ้ามีหน้ามาพูดแบบนี้ด้วยหรือ! ตอนนั้นใครกันที่สาบานยืนยันหนักแน่นว่า หากข้ายอมรับเจ้าเป็นภรรยาเอก เจ้าจะสามารถคุ้มครองตระกูลเฮยาได้? เจ้ายังบอกอีกว่าไม่ถือสาหากข้าจะแต่งงาน ข้ารักเยว่อินที่สุด แล้วเจ้าทำอะไรลงไปเจ้า...เจ้าถึงกับฆ่านาง!”

สีหน้าหลัวอิงหวนضبไหวด้วยความรู้สึกผิด ทว่าก็ถูกโทสะกลบกลืนอย่างรวดเร็ว

“แล้วเจ้าเล่า! เจ้าโกหกข้าก่อน เจ้าบอกว่าจะมีข้าเพียงคนเดียว ตอนนี้เป็นอย่างไรร เจ้ามีอนุตั้งสิบคน! ยังมีบุตรธิดา นอกสมรสเต็มบ้าน!”

ทั้งสองทะเลาะกันอย่างรุนแรง ไม่มีใครยอมใคร

เมื่อเหยาจื่อชินเดินเข้ามาและเห็นภาพตรงหน้า แววดตาของนางมีเพียงความเหนื่อยล้าเท่านั้น นางเอ่ยเสียงแผ่ว

“ท่านพ่อท่านแม่ พอเสียที่เถิด ตอนนี้เรื่องสำคัญที่สุดคือหาวิธีแก้ไขไม่ใช่หรือ”

เหยาเจิ้งเยว่ยังรักบุตรสาวผู้มีพรสวรรค์ด้านการหลอมโอสถคนน้อยไม่น้อย พอได้ยินนางพูดเช่นนั้นก็ปรับน้ำเสียงให้นุ่มนวลทันที

“ชินเออร์ เหนื่อยมากแล้วสินะ ไปพักก่อนเถิด เรื่องอื่นให้แม่เจ้าจัดการก็พอ นางมีหลานสาวต่างแซ่ที่เป็นถึงนักหลอมโอสถมิใช่หรือ นางผู้นั้นหลอมโอสถเปลี่ยนลักษณะผลัดกระดูกได้ตั้งมากมายอย่างง่ายดาย แค่นี้ให้แม่เจ้าไปขอมาทุกอย่างก็จะคลี่คลาย ไม่แน่ว่าหากนางไปด้วยตัวเอง บางทีอาจได้มาเพิ่มเผื่อเจ้า ช่วยเพิ่มพลังและพรสวรรค์ให้เจ้าก็เป็นได้”

สิ้นเสียงเหยาเจิ้งเยว่ หลิวอิงหวั้นถึงกับเจ็บอกจนแทบ
หายใจไม่ออก นางตะโกนลั่นด้วยความโกรธสุดขีด

“ไม่มีทาง! อย่าหวังว่าจะให้เข้าไปขออะไรจากเซียวหลิง-
อวีน! ไม่มีวัน!”

นางกับเซียวหลิงอวีนตัดขาดกันโดยสิ้นเชิงแล้ว ตลอด
หลายสิบปีที่ผ่านมานางยืนหยัดด้วยศักดิ์ศรี ไม่มีวันยอมก้มหน้า
ขอความเมตตาจากเซียวหลิงอวีนเด็ดขาด

เหยาจื่อชินเองเมื่อนึกถึงพรสวรรค์ของเซียวหลิงอวีน
ก็อดรู้สึกเจ็บหน่วงในใจไม่ได้เช่นกัน

ทั้งที่ตนต่างหากที่เป็นผู้มีพรสวรรค์ด้านการหลอมโอสถ
สูงที่สุดในบรรดาคนรุ่นเยาว์ของเมืองเสวียนอวีน แล้วเหตุใด
เซียวหลิงอวีนจึงต้องมาปรากฏตัวในเมืองนี้ด้วย!

เหยาจื่อชินสุดลมหายใจลึกแล้วกล่าวขึ้น “ท่านพ่อ
เซียวหลิงอวีนไม่มีทางช่วยหรอก นางเป็นคนหยิ่งยโส เห็นแก่
ตัว ถึงเป็นญาติกับท่านแม่ก็ไฉ่ว่าจะยื่นมือช่วย ท่านพ่อไม่รู้
หรอกว่านางโอหังเพียงใด ตอนที่นางมาเยือนตระกูลเราเป็น
ครั้งแรก ก็แสดงออกอย่างชัดเจนว่าไม่เห็นตระกูลเหยากับ

ท่านแม่ในสายตาเลย หากไปขอร้องก็มีแต่จะถูกเหยียดหยาม
กลับมา พวกเราควรคิดหาวิธีอื่นจะดีกว่า”

เหยาเจิ้งเยว่เมื่อเห็นว่าแม้แต่เหยาจื่อชินยังพูดเช่นนั้น
จึงได้แต่หันไปบ่นหลัวอิงหวันเสียงเบา

“เฮ้อ ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าญาติของเจ้าพวกนั้นเป็นอะไร
กันนักหนา ไม่มีใครสักคนที่รู้จักคำว่าผูกพันเลยหรือ เซียว
หลิงอวิ้นหลอมโอสเถได้ นั่นก็แปลว่าตระกูลหลิวของพวกเจ้าควร
จะมีโอสเถเปลี่ยนลักษณะผลัดกระดูกอยู่ไม่ใช่หรือ เจ้าก็เหลือเกิน
ข้าไม่เคยเห็นใครเย็นชาต่อเครือญาติได้เท่าเจ้าเลย สี่สิบปี
มาแล้ว ไม่เคยแม้แต่จะเหลียวแลเลยสักครั้ง”

สีหน้าหลัวอิงหวันดำมืดทันตา นางตะคอกกลับด้วย
โทสะ

“ข้าไม่ติดต่อญาติเป็นเพราะอะไรเจ้าไม่รู้หรือ ก็เพราะ
พวกคนในตระกูลเหยาของเจ้าพากันดูถูกถิ่นฐานบ้านเกิดของ
ข้า พูตกันว่าข้าอาจเอื้อมเกินฐานะตัวเอง ถ้าจะโทษก็ต้องโทษ
พวกเจ้าสิ!”

เหยาเจิ้งเยว่มองนางด้วยสายตาสมเพช

“หึ อย่าโยนความผิดให้ใครเลย เจ้ารู้ดีแก่ใจว่าเป็นตัวเจ้า ที่ไม่เคยเห็นค่าญาติพี่น้องของตัวเอง เพราะอย่างนั้นเจ้าถึงไม่ ยอมติดต่อกับพวกเขาต่างหาก...”

“ท่านพ่อ ท่านแม่ พอเถิดเจ้าค่ะ! ข้ามีวิธีแล้ว”

เหยาจื่อซินเอ่ยเสียงเหนื่อยล้าสุดใจ นางเบือนหน้ากับการทะเลาะไร้สาระของบิดามารดาเหลือเกิน

เหยาเจิ้งเยว่กับหลิวอิงห้วนจ้องหน้ากันเขม็งอีกครั้ง ก่อนจะหันมาเอ่ยถามพร้อมกันว่า “วิธีใด”

“ท่านแม่ แม้เซียวหลิงอวีน^๑จะหยิ่งผยอง แต่ดูเหมือนว่า นางจะให้ความสำคัญกับพี่ชายผู้นั้นของท่านมาก หรือไม่ ท่านแม่ลองไปหาพี่ชายท่าน ดูว่ายังมีโอสถเปลี่ยนแปลง ผลิตกระดูกอยู่หรือไม่ หากไม่มี ก็ชวนเขากลับมาด้วยเลยก็ได้ มีเขาอยู่ เซียวหลิงอวีน^๑ก็คงไม่กล้าปฏิเสธท่านแม่แน่นอนเจ้าค่ะ”

เหยาจื่อซินนึกถึงตอนที่เซียวหลิงอวีน^๑ส่งจดหมายมาหา เนื้อหาแสดงออกถึงความห่วงใยในสายสัมพันธ์อย่างชัดเจน

ดวงตาเหยาแจ้งเยว้พลันสว่างวาบ เขารีบกล่าวขึ้นทันที
“ใช่แล้วๆ รีบให้คนไปเชิญญาติจากบ้านเกิดของเจ้ามาเถอะ
ข้าไม่เชื่อหรือกว่าเซียวหลิงอวิ้นจะใจแข็งถึงขั้นไม่เหลียวแล
ญาติของตนเองเลย!”

ในขณะเดียวกัน เซียวหลิงอวิ้นไม่รับรู้ถึงแผนการของตระกูล
เหยา เพราะหลีย่หานเอาแต่พัวพันอยู่กับนางทั้งวัน

จนกระทั่งเขาเหมือนจะมีธุระบางอย่างต้องไปจัดการ
เซียวหลิงอวิ้นจึงมีเวลาหลบเข้าไปในพื้นที่มืด

ทันทีที่เข้าสู่พื้นที่มืด สิ่งแรกที่เห็นคืออสุรหมีสีดำที่ขดตัว
หลับอยู่ข้างต้นไม้เทพวิญญาณ

เหนือศีรษะของมันมีพญาผึ้งขนาดเท่าปลายนิ้วบินวนอยู่
หลายตัว

ตัวอ่อนที่เคยได้รับมาก่อนหน้านี้ได้พักตัวกลายเป็น
พญาผึ้งเรียบร้อยแล้ว สมุนไพรมะลิวินญาณในมิติเอง
ก็เติบโตจนไม่จำเป็นต้องช่วยผสมเกสรอีกต่อไป

เฮยเทาน้อยกำลังนอนหลับอยู่บนต้นผลวิญญาณอีกต้น
หนึ่ง

บนนั้นมีผลวิญญาณที่ไกล่สุก หากสุกเมื่อไร คาดว่า
เจ้าเฮยเทาน้อยจะรีบกินทันที

เชียวหลังอวินนี่ก็ถึงผลกำเนิดวิญญาณที่นางเคยกินไป
เมื่อไม่กี่วันก่อน สิ่งนั้นน่าจะเป็นของล้ำค่า นางจึงเผลอเก็บ
เมล็ดของผลนั้นไว้โดยสัญชาตญาณ และนี่ก็เป็นโอกาสเหมาะที่
จะนำมาปลูก

หากโชคดี ก็อาจเพาะเป็นต้นใหม่ได้

หลังจากปลูกเมล็ดผลกำเนิดวิญญาณเรียบร้อยแล้ว
เชียวหลังอวินก็หันไปเลือกกิ่งไม้ขนาดพอเหมาะจากต้นไม้เทพ
วิญญาณ จากนั้นก็ตัดออกมา

เนื่องจากนางไม่เชี่ยวชาญด้านการหลอมศาสตรา
หลังกลับออกมาจากพื้นที่มิติแล้วจึงไปยังร้านหลีเชียวเพื่อ
สอบถามว่าที่ไหนมีช่างหลอมศาสตราที่มีมือโดดเด่นบ้าง

ว่านชิงรีบกล่าวทันที “ข้ารู้ๆ ที่เมืองเสวียนอวีน^๑ของเรามีช่างหลอมศาสตราฝีมือเยี่ยมคนหนึ่งชื่อสือหยวนคุน เขาอายุหนึ่งพันปีแล้ว อาวุธที่เขาหลอมล้วนแล้วแต่เป็นของชั้นเลิศ! เคยมีข่าวว่าเขาเกือบจะหลอมอาวุธชั้นสูงสุดได้สำเร็จด้วย เสียตายที่พลาดในขั้นสุดท้าย มิเช่นนั้นคงเป็นตำนานไปแล้ว!”

เซียวหลิงอวีน^๑รีบถามต่อ “เขาอยู่ที่ไหนหรือ ทำไมข้าไม่เคยได้ยินใครพูดถึงเขาเลย”

ว่านชิงรีบอธิบาย “เพราะตอนนี้เขาไม่ได้อยู่ในเมืองเสวียนอวีน^๑นะขอรับ หรือว่าท่านเจ้าของร้านไม่ได้สังเกตว่าแม้แต่ท่านเจ้าเมืองเสวียนอวีน^๑ท่านก็ไม่เคยได้ยินข่าวคราวของเขามาก่อนเลย”

เซียวหลิงอวีน^๑ได้ยินแล้วก็เพิ่งจะนึกขึ้นได้

จริงด้วย นางมาอยู่ที่เมืองเสวียนอวีน^๑นานขนาดนี้แล้ว แต่กลับไม่เคยได้ยินใครกล่าวถึงเจ้าเมืองหรือยอดฝีมือคนอื่นเลย นอกจากสี่สำนักใหญ่ ตระกูลเหยา และตระกูลเจียวเท่านั้น

หากเทียบจากระดับพลังของตระกูลเจียวแล้ว ยังไม่ถึงขั้นที่จะนับเป็นตระกูลใหญ่ของเมืองได้ด้วยซ้ำ

นางขมวดคิ้วถามอย่างแปลกใจ “หรือว่าเจ้าเมืองหลบ
เร้นตัวอยู่”

ว่านซิงสายหน้ายิ้มๆ ตอบ

“ไม่ใช่หรอกขอรับ คนเก่งๆ ของเมืองเสวียนอวินพากัน
ไปอยู่ที่เทือกเขาห้าสัซทั้งนั้น ว่ากันว่าผู้ที่สามารถพำนักรออยู่ที่นั่น
ได้ ล้วนแต่เป็นผู้มีฐานะสูงส่งในเมืองเสวียนอวิน ท่านสือหยวน-
คุนก็อยู่ที่นั่นเหมือนกัน”

“เช่นนั้น ข้าต้องทำอะไรถึงจะไปยังเทือกเขาห้าสัซได้”

ด้วยความที่นางต้องหลอมหอกทะลวงสังหารให้สำเร็จ
หากเทือกเขาห้าสัซคือกุญแจ เช่นนั้นนางก็ต้องไปให้ถึงให้ได้
ไม่ว่าจะต้องแลกด้วยสิ่งใด

ว่านซิงสายหน้าอย่างเสียดาย

“พวกเราคนธรรมดาไม่มีคุณสมบัติเพียงพอ จึงไม่รู้ว่า
เข้าไปอย่างไรเหมือนกัน แต่ศิษย์สายตรงของประมุขสำนัก
อย่างท่าน น่าจะมีโอกาสรู้มากกว่าขอรับ ท่านเจ้าของร้านลอง
ไปถามดูดีหรือไม่”

เซียวหลิงอวิ้น⁺พยักหน้า จากนั้นก็สอบถามเรื่องการ
ค้าขายของร้าน

พบว่ายันต์และโอสถในร้านแทบไม่พอขาย นางจึงสั่งให้
พี่น้องวานชิงจำกัดจำนวนขายไปก่อน เพราะช่วงนี้นางยังยุ่ง
มาก และต้องหลอมสร้างหอกทะลวงสังหารให้เสร็จก่อน

เมื่อคิดได้เช่นนั้น เซียวหลิงอวิ้น⁺ก็วางแผนว่าจะไปหา
ประมุขสำนักทันทีหลังกลับไปที่พัก

ทว่าบังเอิญนัก พอนางกลับถึงสำนัก ก็มีคนของประมุข
สำนักมารอรับตัวนางอยู่ก่อนแล้ว

เซียวหลิงอวิ้น⁺จึงตามพวกเขาไปยังยอดเขาหลัก

บทที่ 197 เท่านั้นยังไม่พอ (3)

เมื่อเข้าไปในโถงใหญ่ ก็พบว่าไม่ใช่แค่เจ้าสำนักและเหล่าผู้อาวุโสเท่านั้น แต่ยังมีคนอื่นอีกสองคนยืนอยู่ด้วย ได้แก่ อ้ายเสิร์ฟ-เฟย และเหยาจือชิน

อ้ายเสิร์ฟเฟยมองเซียวหลิงอวิ้นด้วยสายตาหึงผยองและเย็นชาราวกับไม่เห็นนางอยู่ในสายตา

ส่วนเหยาจือชินเก็บซ่อนอารมณ์ไว้ภายใต้ท่าทีสงบเสถียรได้อย่างน่าชื่นชม และยังยิ้มให้อย่างเป็นมิตรอีกด้วย

เจ้าสำนักเมื่อเห็นเซียวหลิงอวิ้น บนใบหน้าก็ปรากฏรอยยิ้มกว้างขึ้นทันตา เอ่ยเสียงอ่อนโยน “หลิงอวิ้นมาแล้วรีมาสิๆ รีบนั่งเถอะ อย่าได้ยืนอยู่เลย”

เซียวหลิงอวิ้นและอีกสองคนต่างก็นั่งลงประจำที่

เซียวหลิงอวิ้นไม่รอช้า ถามขึ้นตรงๆ ว่า “ประมุขสำนักเรียกข้ามามีเรื่องอันใดหรือ”

ประมุขสำนักดูหมิ่นจะมีเรื่องที่ทำให้ดีใจยิ่งนัก เขาอดหัวเราะฮาๆ ออกมาไม่ได้ ก่อนกล่าวด้วยน้ำเสียงเบิกบาน “หลังอวิน ครั้งนี้เจ้าโชคดีมาก เจ้ารู้หรือไม่ว่าเจ้าเมืองอวินต้องการพบเจ้า!”

เซียวหลิงอวินเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย ถามอย่างไม่แสดงอารมณ์

“เจ้าเมืองกลับมายังเมืองเสวียนอวินแล้วหรือ ท่านทราบหรือไม่ว่าเหตุใดเขาถึงต้องการพบข้า”

“ไม่ๆ พวกเจ้าจะต้องเดินทางไปยังเทือกเขาห่าสุขเพื่อพบเจ้าเมืองต่างหาก เจ้าคงเคยได้ยินชื่อเทือกเขาห่าสุขมาแล้ว กระมัง การที่มีโอกาสไปที่นั่นนับเป็นโชค लाभอันใหญ่หลวง ข้าคิดว่าเพราะเจ้าเป็นผู้สามารถหลอมโอสถเปลี่ยนลักษณะผลิตภัณฑ์ได้ เจ้าเมืองจึงอยากพบเจ้า ดังนั้นเมื่อเจ้าได้พบเขาแล้ว ต้องแสดงให้เห็น หากโชคเข้าข้าง อาจได้พำนักรอยู่ที่เทือกเขาห่าสุขเลยก็ได้ โอกาสเช่นนั้น ต่อให้เป็นฝันก็ยากจะฝันถึง”

“พวกเรา? มิใช่ข้าเพียงผู้เดียวหรือ ข้ายังต้องพาคนอื่นไปด้วยหรือ”

ช่างซานหมิงราวกับเพิ่งนึกขึ้นได้ หัวเราะพลางอธิบายต่อ “เป็นเช่นนั้น ครั้งนี้ถือเป็นโอกาสที่หาได้ยาก สำนักเราจึงมีมติให้เจ้าพาเสว้ไปพบกับจื่อชินติดตัวไปด้วย จะได้ช่วยดูแลกัน”

เซียวหลิงอวีนกล่าวเรียบๆ ว่า “เข้าปฏิบัติได้หรือไม่”

คำพูดของนางทำให้ยายเสว้ไปเปลี่ยนสีหน้าทันที

ในขณะที่หลิวอิงหว้นในฐานะผู้อาวุโสก็มองเซียวหลิงอวีนด้วยสายตาโกรธซึ่ง กำลังจะอ้าปากพูดบางอย่าง ทว่าเหยาจื่อชินกลับกล่าวเสียงนุ่มขึ้นก่อน

“น้องหลิงอวีนวางใจเถิด เราสองคนจะไม่ใช่ภาระของเจ้าแน่นอน อีกอย่าง การเปิดค่ายกลเคลื่อนย้ายจำเป็นต้องใช้พลังของเราทั้งสาม น้องหลิงอวีน ให้พวกเราเดินทางไปกับเจ้าด้วยได้หรือไม่”

ยายเสว้ไปเองก็เปิดปากพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนหวานราวนกขมิ้น แต่แฝงไว้ด้วยแววเยาะหยัน

“เซียวหลิงอวีน ไม่มีข้า เจ้าก็ไม่มีทางเข้าสู่เทือกเขาห้าสุขได้หรอก”

เซียวหลิงอวิ้น[†]หรือตาลงเล็กน้อย เดิมทีนางเคยรู้สึกว่า
อ้ายเสว์เพยมีพลังลึกล้ำเหนือหยั่งถึง แต่บัดนี้เมื่อบรรลุถึง
ระดับผสานฟ้าแล้ว นางจึงสามารถรับรู้ได้ชัดเจนว่า พลังของ
อ้ายเสว์เพยนั้น แท้จริงก็ห่างจากตนเพียงหนึ่งขั้นเท่านั้น

อ้ายเสว์เพยมีสิทธิ์อันใดจึงกล้าทำท่าที่ดูแคลนตนนัก

ชาวซานหมิงดูเหมือนจะสัมผัสได้ถึงบรรยากาศ
ประหลาดระหว่างเซียวหลิงอวิ้นกับอ้ายเสว์เพย จึงรีบเอ่ยขึ้นว่า
“หลิงอวิ้น เจ้าไม่เคยไปเทือกเขาห่าซุช อีกทั้งก็ไม่มีคนรู้จักอยู่ที่
นั้น หากมีจือชินร่วมทางด้วยก็จะช่วยลดปัญหาหลายอย่างได้
ส่วนเสว์เพยนั้นก็ฝีมือยอดเยี่ยม ให้พวกนางร่วมทางไปด้วย
ย่อมมีแต่คุณ ไม่ใช่โทษ เจ้าอย่าได้ปฏิเสธอีกเลย”

ประโยคท้ายของเขานั้น เริ่มมีน้ำเสียงข่มขู่แฝงอยู่แล้ว

เซียวหลิงอวิ้น[†]แม้ไม่ใส่ใจท่าทีของชาวซานหมิง แต่
คราวนี้นางตั้งใจจะไปหาสื่อหยวนคนที่เทือกเขาห่าซุชอยู่แล้ว
หากต้องพาอ้ายเสว์เพยกับเหยาจือชินไปด้วย ก็เชื่อว่าจะมีอันใด
เสียหาย จึงพยักหน้ารับ

“จะออกเดินทางเมื่อใด”

“ไปพบเจ้าเมืองยิ่งเร็วยิ่งดี พรุ่งนี้เช้าเลยก็แล้วกัน พวกเจ้าจงจำไว้ให้ดี คนในเทือกเขาห่าสุขล้วนแต่มีพลังแกร่งกล้าหรือไม่ก็มีความฉลาดล้ำฟ้า อย่าได้พูดพล่อยหรือละเมิดกฎโดยไม่จำเป็น อย่างก่อเรื่องเดือดขาด พวกเจ้าจงจำไว้ให้ดี!”

ดูจากสีหน้าของชาวซานหมิงแล้ว เขาเองก็ไฝฝืนถึงสถานที่นั้นไม่น้อย เพียงแต่ด้วยสถานะของเขา ยังห่างไกลจากคุณสมบัติที่จะได้เหยียบย่างเข้าไป

เป็นที่แน่ชัดแล้วว่า ผู้ที่สามารถเข้าสู่เทือกเขาห่าสุขได้ย่อมมิใช่คนธรรมดา

เมื่อเชียวหลิงอวิ้นกลับถึงห้อง หลีเย่ห่านก็รออยู่ก่อนแล้ว นางจึงเล่าเรื่องที่จะต้องเดินทางไปยังเทือกเขาห่าสุขให้เขาฟัง

หลีเย่ห่านกลับไม่แสดงความประหลาดใจแม้แต่น้อย ตรงกันข้ามกลับกล่าวว่า “เป็นข้าเองที่ให้ผู้นำห่ออ้ายติดตามเจ้าไป ข้ามีเรื่องบางอย่างที่ต้องให้นางไปสืบให้ชัดที่เทือกเขาห่าสุข”

เชียวหลังอวินเองก็อยากถามเรื่องนี้มานานแล้ว บัดนี้ได้อโอกาสเปิดปากเสียที่

“ตกลงเจ้ามีตำแหน่งใดในหอตัดรัตติกาล แล้วหอนั้นมีอำนาจมากเพียงใดกันแน่ อ้ายเสว์เฟยเป็นคนของเจ้าหรือ”

หลี่เย่หานยิ้มอย่างลึกลับ

“ความน่ากลัวของหอตัดรัตติกาล ก็คืออิทธิพลของเราที่ครอบคลุมทั่วทั้งแผ่นดินเสวียนซาง ส่วนตำแหน่งของข้า... เจ้าจำไว้แล้วว่า ในหอนี้ ไม่มีผู้ใดกล้ากระทำอันใดต่อเจ้าเป็นพอ อ้ายเสว์เฟยเป็นหนึ่งในผู้ได้บังคับบัญชาสายตรงของข้า ตำแหน่ง ‘ผู้นำหอ’ ก็เป็นเพียงตัวตลกที่ใช้ปิดบังเท่านั้น”

คำพูดของเขาชัดเจนว่า ตำแหน่งของอ้ายเสว์เฟยมิได้ธรรมดาอย่างที่เห็น

เชียวหลังอวินแค้นหัวเราะเย้ยหยันว่า “ที่แท้ก็เป็นคนของเจ้านี่เอง สมแล้วที่ทำที่คล้ายกันนัก ชอบมองคนอื่นด้วยปลายหางตา!”

เมื่อนึกถึงท่าทางยโสโอหังของอ้ายเสว้เพยก็ชวนให้นาง
นึกถึงหลี่เย่หานขึ้นมาโดยทันที

ช่างเหมือนกันเสียจริง เห็นแล้วน่าหงุดหงิดนัก

หลี่เย่หานกลับโน้มตัวกระซิบข้างหูนางด้วยเสียงแผ่ว
ร่อยยิ้ม

“หึงหรือ วางใจเถิด ทั้งในใจและในสายตาของข้ามีเพียง
เจ้าคนเดียวเท่านั้น...เด็กดี”

เด็กดี!? เขาเห็นนางเป็นเด็กหรืออย่างไร!

เส้นเลือดบนหน้าผากเขียวหลังอวีนถึงกับเต้นตุบ

เทือกเขาห่าสุข

ซานหมิงพาพวกเขียวหลังอวีนเดินทางโดยอุปกรณ์เวท
บินอยู่หนึ่งวันเต็ม ๆ จึงมาถึงสถานที่หนึ่งที่ปกคลุมด้วยหมอก
ขาวหนาทึบ

ด้านหน้ามีเพียงม่านหมอกหนา ไม่อาจมองเห็นสิ่งใด

เมื่อพวกนางลงจากอุปกรณ์เวทบินมาอยู่บนทางเดินสายเล็ก ๆ สายหนึ่ง ปลายทางนั้นจมหายอยู่ในม่านหมอก

ช่างซานหมิงกล่าวกับพวกนางว่า “นี่คือป้ายคำสั่งเจ้าทั้งสามจงถือไว้แล้วเดินตามเส้นทางนี้ไปเรื่อย ๆ จนถึงสุดปลายทาง ที่นั่นจะพบแท่นศิลาก้อนหนึ่ง ให้นำป้ายคำสั่งเสียบลงในช่อง แล้วรวมพลังวิญญาณของพวกเจ้าทั้งสามส่งเข้าไปพร้อมกัน เหนือนี้ก็จะสามารถเข้าสู่เทือกเขาห้าสุขได้แล้ว ไปเถอะ...จงระวังวาจาและการกระทำให้มาก บุคคลที่อยู่ในสถานที่แห่งนั้นล้วนมิใช่ผู้ที่พวกเจ้าจะล่วงเกินได้ แน่หนอนว่าเส่วเฟยมีอำนาจของหอตัดรัตติกาลหนุนหลัง ย่อมไม่ต้องเกรงกลัวสิ่งใด หากเกิดเหตุร้ายใดๆ ขึ้น เส่วเฟยอย่าลืมใช้สถานะของเจ้าช่วยเหลือหลังอวิ้นกับจื่อชินด้วย”

นี่เป็นอีกหนึ่งเหตุผลที่ช่างซานหมิงยื่นกรานจะให้อ้ายเส่วเฟยร่วมทางไปด้วย

เซียวหลิงอวิ้นพลันเข้าใจในทันที แม่ผู้คนในเทือกเขาห้าสุขจะมีสถานะสูงส่งเพียงใด แต่เมื่อเทียบกับอำนาจของหอตัดรัตติกาลแล้ว ดูเหมือนจะยังห่างชั้นนัก

อ้ายเสว่เฟยมองเซียวหลิงอวีนกับเหยาจื่อชินอย่าง
เป็นชาผ่านดวงตาเรียบเฉย รวากับไม่ใส่ใจด้วยซ้ำว่าอีกสองคน
มีชีวิตอยู่หรือไม่ ก่อนจะพยักหน้าอย่างเชื่องช้า

ท่าทีเยือกเย็นนั้นไม่ต่างจากมองทั้งสองเป็นภาระ

หากมิใช่เพราะประมุขหามีคำสั่งให้นางติดตามเซียว
หลิงอวีนมา ทั้งสองคนนี้ก็ยังไม่คู่ควรพอจะให้ตนรับใช้ด้วยซ้ำ

ทั้งสามรับแผ่นป้ายกลมไว้คนละหนึ่งชิ้น แล้วเริ่มออก
เดินทางทางเดินสายเล็ก

เซียวหลิงอวีนสังเกตว่าเมื่อถือป้ายคำสั่งไว้ในมือ แม้จะ
ก้าวเข้าสู่ม่านหมอกขาวทึบ แต่เส้นทางกลับยังคงเห็นได้ชัดเจน

ทั้งสามเดินไปครึ่งชั่วยามก็เห็นแท่นศิลาขนาดใหญ่
ขวางทางอยู่ แท่นศิลานั้นปิดกั้นเส้นทางไว้โดยสมบูรณ์

บนแท่นศิลามีช่องวงกลมมากมาย ขนาดพอดีกับป้าย
คำสั่ง

เมื่อเสียบป้ายลงไปแล้ว อ้ายเสว้เพยก็หันมามองเซียว
หลังอวิ้นกับเหยาจื่อชินอย่างเหยียดหยาม ก่อนจะเป็นคนแรกที่
ส่งพลังวิญญาณเข้าสู่ป้ายในมือ

เหยาจื่อชินรีบทำตามทันที ส่วนเซียวหลังอวิ้นสร้างทำ
เป็นไม่เห็นท่าทีของอ้ายเสว้เพย ก่อนจะส่งพลังวิญญาณเข้าไป
เช่นกัน

ทันใดนั้นเอง ทั้งสามรู้สึกศีรษะหมุนวูบคล้ายถูกส่งผ่าน
มิติบางอย่าง

พอลืมตาอีกครั้ง ก็เห็นกำแพงหินเขียวสูงใหญ่ดูเก่าแก่
สง่างามตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้า ทั้งสามคนยืนอยู่บนแท่นหิน
หน้าประตูเมืองพอดี

เมื่อประตูเมืองเปิดออก ทั้งสามคนก็ก้าวเข้าสู่ด้านใน

ทันทีที่ย่างเท้าเข้าไป ก็ราวกับหลุดเข้าสู่ดินแดนสวรรค์
อันเจียบสงบ

บทที่ 198 หากพลาดพลั้งจะอย่างไร (1)

คฤหาสน์แกะสลักลวดลายมังกรงดงามแฝงด้วยความเก่าแก่
เรียงรายกันอยู่กลางแมกไม้เขียวชอุ่ม เรือนแต่ละหลังตั้งห่างกัน
พอควร ต่างมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว บ้างสูงตระหง่าน บ้างโอ่อ่า
บ้างเปี่ยมด้วยอำนาจ บ้างสะดุดตาเจิดจ้า

ผู้ฝึกตนจำนวนไม่น้อยสวมชุดเวทระดับสูงประณีต
งดงาม ยืนจับกลุ่มสนทนากันอย่างสำราญ

เมื่อพวกเขาเห็นพวกเซียวหลิงอ้วนทั้งสาม สีหน้าแต่ละ
คนล้วนแฝงแววเข้าใจดี

ชายชราผู้หนึ่งวัยหกสิบเจ็ดปี มีลักษณะสง่างามราว
เซียน พุดหัวเราะด้วยน้ำเสียงใจดีว่า “นางหนูทั้งหลาย พวกเจ้า
คงเพิ่งมาจากข้างนอกกระมัง มาผิดทางแล้วละ จากตรงนี้เดิน
ไปทางขวาจะเห็นถนนสายหลัก เดินตามถนนไปเรื่อย ๆ ก็จะถึง
ตัวเมืองห้าสุขที่แท้จริงแล้ว”

เซียวหลิงอวินเพิ่งตระหนักได้ว่าที่นี้คล้ายจะเป็นเขต
ชานเมือง แต่ก็ต้องยอมรับว่าช่างงดงามยิ่ง ผู้ฝึกตนเหล่านี้ล้วน
มีระดับพลังไม่ต่ำเลย อย่างน้อยก็เหนือกว่าชาวชนหมิงกับ
หลิวอิงหว้นหลายชั้น แทบทั้งหมดล้วนอยู่ในระดับผลสานฟ้า

ทว่าบรรยากาศโดยรอบกลับสงบราบเรียบ ไร้ซึ่งความ
หึงหวงหรือวางอำนาจอย่างที่ผู้มีพลังสูงมักเป็นกัน

เซียวหลิงอวินกล่าวขอบคุณ แล้วพาอ้ายเสว่เฟยกับ
เหยาจื่อชินเดินไปตามทางที่อีกฝ่ายชี้แนะ

ครึ่งชั่วโมงต่อมา ทั้งสามก็มาถึงหน้ากำแพงเมืองสูงใหญ่
ตระหง่านทะลุเมฆ

กำแพงนี้ไม่ได้สร้างจากหินธรรมชาติ หากแต่แผ่แผ่ไว้ด้วย
กลินอายพลังวิญญาณจางๆ

ยังไม่ทันเข้าไปด้านในก็เห็นผู้ฝึกตนระดับก่อรากยืนอยู่
ไม่น้อย หลายคนมีสีหน้าเรียบนิ่งผ่อนคลาย บ้างก็ดูมีเป้าหมาย
บ้างแฝงความทะเยอทะยาน

อาจเป็นเพราะเมืองห่าสุขไม่ค่อยมีคนนอกเข้ามา
พอเชียวหลังอ⁺วันทั้งสามปรากฏตัวก็เรียกความสนใจจนผู้คน
พากันหยุดมองด้วยความสงสัย

โดยเฉพาะอ้ายเสว้เฟย นางมีผิวขาวราวหิมะ งดงาม
เยือกเย็นดังดอกบัวหิมะบนยอดเขา เพียงพริบตาเดียวก็ตรึง
สายตาไว้ได้

นางรู้สึกเพลิดเพลินกับการเป็นจุดสนใจ แต่
ขณะเดียวกันก็หงุดหงิดกับสายตาของเหล่าบุรุษที่มองนางราว
คางคกไต่กินเนื้อหงส์

ยังไม่ทันเข้าเมือง อ้ายเสว้เฟยก็หันมาพูดกับเหยาจื่อชิน
และเชียวหลิงอ⁺วันว่า “แยกกันตรงนี้เถอะ พวกเจ้าไปจวน
เจ้าเมืองก่อน ข้ามีเรื่องต้องจัดการ อย่าสร้างปัญหาเด็ดขาด
ไม่เช่นนั้นข้าจะไม่ช่วย”

กล่าวจบ นางก็ทะยานกายหายวับไปในพริบตา

เหยาจื่อชินมองตามอย่างสนใจ ก่อนหันไปหาเชียวหลิง-
อ⁺วัน

เซียวหลิงอวี่นเลิกคิ้วถามกลับ “เจ้ารู้จักสื่อหยวนคุณหรือไม่ ข้ามีเรื่องต้องไปหาเขาก่อน”

เหยาจื่อชินถึงกับพูดไม่ออก

นี่มาพบเจ้าเมืองนะ เหตุใดคนพวกนี้ถึงทำเหมือนเรื่องนั้นไม่สำคัญเอาเสียเลย

นางพยักหน้าตอบ “ข้ารู้จัก แต่สถานที่แห่งนี้กว้างใหญ่ ข้าไม่เคยมาที่นี่มาก่อนจึงไม่รู้ว่าเขาอยู่ที่ใด”

“แค่รู้จักก็พอ ตามข้ามา”

เซียวหลิงอวี่นนำเหยาจื่อชินเดินเข้าเมืองไป

เมืองห่าซุขหฺรฺหฺราโอ้อ่าเกินคาด อีกทั้งยังเปี่ยมไปด้วยพลังวิญญาณที่หนาแน่น ตลอดสองฝั่งถนนมีร้านค้าขายผลวิญญาณและสมุนไพรเรียงราย

เหยาจื่อชินอุทานอย่างตกตะลึง “ผลวิญญาณล้ำค่าเช่นนี้ เหตุใดถึงวางขายตามแผงลอยได้...”

ในเมืองเสวียนอวีน สมบัติล้ำค่าเช่นนี้มีเพียงร้านไปหลี่เท่านั้นที่มี

เซียวหลิงอวีนลอบยืมเล็กน้อยเมื่อเห็นเหยาจื่อชินเผยสีหน้าสงสัยใคร่รู้แบบเด็กสาวเป็นครั้งแรก

เมื่อก่อนเหยาจื่อชินมักแสดงท่าทีสุขุมเรียบร้อยแบบกุลสตรีตระกูลใหญ่ ไม่ว่าเจอเรื่องใดก็รักษาปฏิกิริยาอย่างไรที่ดี

ท่าทางในยามนี้สีถึงจะเป็นตัวตนที่แท้จริงของเหยาจื่อชิน

เซียวหลิงอวีนไม่พูดอันใดอีก เดินเข้าไปสอบถามพ่อค้าแผงลอยคนหนึ่ง

“นี่คือผลเพลิงแดงชั้นหกหรือ ขายเป็นไหร่”

“ผลละหนึ่งก้อนศิลาวิญญานระดับกลาง” เขาตอบอย่างใจดี ซึ่งนั่นเทียบเท่ากับศิลาวิญญานระดับต่ำหนึ่งร้อยก้อน

พ่อค้าเห็นใบหน้าที่ทั้งคู่ไม่คุ้นตา จึงเอ่ยขึ้นอีกว่า “พวกเจ้าคงเพิ่งมาถึงสินะ เดี่ยวนี้หาคนหนุ่มสาวที่กล้าเข้ามาในเมืองห้าสุขด้วยตัวเองได้น้อยลงทุกที คนยุคนี้ใจร้อนเกินไปแล้ว”

เหยาจื่อชินอำปากค้างอย่างตกใจ

“แค่ร้อยศิลาวิญญูณระดับต่ำเท่านั้นหรือ เช่นนั้น...
ข้าขอซื้อทั้งหมดได้หรือไม่”

ในเมืองเสวียนอวีน ผลวิญญูณชั้นหกเช่นนี้ แม้แต่หมื่น
ศิลาวิญญูณระดับต่ำยังซื้อไม่ได้

ทว่าพ่อค้ากลับส่ายหน้าพลงหัวเราะเบาๆ

“เจ้าผิดแล้ว ที่นี่ไม่รับศิลาวิญญูณระดับต่ำ ใช้ได้เฉพาะ
ศิลาวิญญูณระดับกลางเท่านั้น”

เหยาจื่อชินถึงกับหน้าหม่นด้วยความผิดหวัง

เซียวหลิงอวีนครุ่นคิดเล็กน้อยก่อนหยิบบัตรดำขอบทอง
ออกมา

“เช่นนั้น ใช้อันนี้ได้หรือไม่”

เมื่อพ่อค้าเห็นบัตรดำขอบทองก็ถึงกับผงะ สูดลมหายใจ
เฮือกหนึ่งแล้วรีบพยักหน้ารัวๆ

“ได้แน่นอน แน่จนที่สุด ท่านต้องการเท่าใดก็ว่ามาเลย
ขอรับ!”

เชียวหลิงอวินรู้สึกหมดคำพูดในใจ บัตรดำขอบทองนี้
ดูเหมือนจะใช้ได้ผลดีแม้กระทั่งในเมืองห้าสุข

หอตั้จรั้ตติกาล...น่าหวาดหวั่นถึงเพียงนี้เชียวหรือ

เชียวหลิงอวินกวาดตามองรอบร้านแผงลอยบนถนน
พบว่าร้านนี้มีผลวิญญูณหลากหลายที่สุด จึงเอ่ยว่า “เช่นนั้น
ข้าขอทั้งหมดนี้เลย”

นางนึกถึงเจ้าเฮยเทาน้อยผู้ตะกละที่มักเฝ้ารออยู่ใต้
ต้นไม้ผลวิญญูณด้วยแววตาคาดหวังทุกครั้งเพียงเพื่อได้กินผล
เดียว ทำให้นางอดรู้สึกจนใจไม่ได้

พ่อค้าชะงักไปเล็กน้อย แล้วกล่าวด้วยน้ำเสียงระมัดระวัง

“ในถุงเก็บของของข้ายังมีผลวิญญูณชั้นเก้าอีกสามชนิด
ได้แก่ โป่งรากสน ผลเมฆาเชียว และผลหมื่นสมบัติ เจ้าต้องการ
หรือไม่ แต่ละผลราคาเพียงหนึ่งพันศิลาวิญญูณระดับกลาง
เท่านั้น”

หนึ่งพันศิลาวิญญานระดับกลาง เท่ากับหนึ่งแสนศิลา
วิญญานระดับต่ำ

เหยาจื่อชินแม้แต่หนึ่งผลก็ยังซื้อไม่ได้

ทว่าเชียวหลิงอวี่นกลับไม่แม้แต่จะกะพริบตา เอ่ยเรียบๆ
ว่า “เอาหมดนั้นแหละ คิดรวมมาเลย”

พ่อค้าดูจะดีใจยิ่งนัก รีบคัดแยกผลวิญญานตามประเภท
แล้วจัดใส่ตะกร้าผลไม้ที่สามารถขยายย่อขนาดได้อย่างเป็น
ระเบียบ พร้อมทั้งลดราคาให้สองส่วน

เช่นนี้ เพียงพริบตาเดียวเชียวหลิงอวี่นจึงใช้ศิลา
วิญญานระดับกลางไปร่วมแสน รวมเทียบเท่าศิลาวิญญาน
ระดับต่ำกว่าสิบล้านก้อน

เหยาจื่อชินเพิ่งเข้าใจเป็นครั้งแรกว่าเชียวหลิงอวี่นนั้น
มั่งคั่งเพียงใด

ศิลาวิญญานระดับต่ำสิบล้านก้อน ต่อให้รวบรวมทั้ง
ตระกูลเหยากียังไม่มีปัญญาจ่ายได้แม้แต่หนึ่งในสาม

“เฮ้อ! กินเสียเถอะ อย่าทำหน้าที่เหมือนคนหิวโซอยู่เลย”

เสียงของเซียวหลิงอวิ้นดังขึ้นพลางยื่นผลเพลิงแดงให้

เหยาจื่อชินรับไว้ขณะมองเซียวหลิงอวิ้นอย่างประหลาดใจ

ทั้งที่เซียวหลิงอวิ้นเกลียดนางกับมารดานางถึงเพียงนั้น
ไฉนจึงยื่นผลวิญญูณให้นางได้ลงคอ

แต่เหยาจื่อชินชอบกินผลวิญญูณจริงๆ

นางรับมาอย่างสับสน ก่อนกล่าวเสียงเบา “ขอบใจ”

เซียวหลิงอวิ้นไม่สนว่าอีกฝ่ายจะคิดอย่างไร หันไปถาม
พ่อค้าที่กำลังเก็บร้านด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“ข้าขอถามหน่อย เจ้ารู้จักปรมาจารย์หลอมศาสตราชื่อ
สื่อหยวนคุนหรือไม่ ข้าต้องการพบเขาเพื่อหลอมศาสตราเวท”

พ่อค้าคนนั้นรู้จักจริงๆ ไม่เพียงรู้จัก ยังค่อนข้างคุ้นเคย
เสียด้วย เขาถอนหายใจด้วยความเสียดาย

“แม่นางน้อย ข้าว่าเจ้าคงต้องผิดหวังเสียแล้ว ยามนี้
เขาใกล้สิ้นอายุขัย มิอาจเก่งกาจเทียบเท่าในอดีตได้อีก ระดับ
ฝีมือของเขาในตอนนี้อย่างไรจะหลอมศาสตราดีๆ ไม่ได้แล้ว

แม่นางน้อย ข้าแนะนำว่าอย่าเสียเวลาไปหาดีกว่า เรามีศิษย์คนหนึ่งชื่อว่าหลี่วเสียนจง บัดนี้เรียนสำเร็จแล้ว และกำลังรุ่งเรืองในเมืองห่าซุขนี้ เจ้าไปหาศิษย์ผู้นั้นแทนเถิด”

“เจ้ารู้จักเขาด้วย? ไม่เป็นไร ข้าแค่อยากไปดูให้เห็นก่อน เจ้าช่วยบอกทางได้หรือไม่”

เซียวหลิงอวินอยากพบตัวเสียก่อนแล้วค่อยตัดสินใจ

พ่อค้าดูจะเคยพบผู้คนที่ดื้อดึงเช่นนางมาบ้าง จึงยิ้มพลางกล่าว “ได้สิ ที่พักของข้าอยู่ไม่ไกลจากสำนักของซือหยวน-คุณพ่อดี พวกเจ้าเดินตามข้ามาเถอะ เจ้าซื้อผลวิญญูณจากข้าหมดเกลี้ยง ข้าก็สามารถเก็บร้านได้พอดี”

หลังจากพ่อค้าเก็บร้านเสร็จก็นำทางทั้งสองเดินไปตามถนนใหญ่ของเมืองห่าซุข ใช้เวลาราวหนึ่งกัณฐูป จึงมาถึงหน้าเขตที่มีคฤหาสน์งามสง่าหลายหลังตั้งเรียงราย

เขาเข้าไปยังคฤหาสน์แห่งหนึ่งที่มีการประดับตกแต่งเย็นตา

“สื้อหยวนคุณอาศัยอยู่ที่นี่แหละ พวกเจ้าเคาะประตูดู
เถอะ แต่เขาไกล้มดออายุขัยแล้ว หูเริ่มตึง พวกเจ้าต้องเคาะ
แรงๆ น้อยล่ะ”

บนป้ายหน้าลานมีอักษรว่า ‘จวนสกุลสื้อ’

บทที่ 199 หากพลาดพลั้งจะอย่างไร (2)

เชียวหลังวันกล่าวขอบคุณ แล้วจึงไปเคาะประตูหน้าจวน

หลังเคาะอยู่หลายครั้ง เสียงชายชราแหบแห้งจึงค่อยแว่ว
มาจากด้านในอย่างเชื่องช้า

“มาแล้ว...”

ผ่านไปอีกหนึ่งถ้วยชา ประตูถึงได้เปิดออก เบื้องหลัง
ประตูคือชายชราหลังค่อมผู้หนึ่ง ผมหงอกขาวทั้งศีรษะ ร่างกาย
แผ่กลืนอายุอับเฉาและไทม์อย่างชัดเจน

ใบหน้าของเขาแม้จะเต็มไปด้วยริ้วรอยเหี่ยวย่น แต่ก็ยัง
สัมผัสได้ถึงความเคร่งขรึมและสุขุมในแววตา

เหยาจื่อชินดูจะตกใจไม่น้อย

“ท่าน...ท่านปรมาจารย์สื่อ ไฉนท่านถึง...ถึงได้...”

ชายชราไม่สนใจคำพูดของเหยาจื่อชิน ถามขึ้นด้วย
สีหน้าเรียบเฉย “มีเรื่องอะไรหรือ”

เซียวหลิงอวิ้น^๑หยิบซากหอกทะเลลงสังหารออกมาจากมิติ

“ศาสตราเวทของข้าพังเสียแล้ว ไม่ทราบว่าคุณจะช่วย
หลอมขึ้นใหม่ได้หรือไม่...”

นางยังพูดไม่ทันจบดี ชายชราที่โบกมืออย่างรำคาญ

“เจ้าคงเป็นหน้าใหม่ ยังไม่รู้ละสิว่าข้าหุตาไม่ดีแล้ว
ไม่อาจหลอมศาสตราใดได้อีก”

ขณะพูดพลางเหลือบมองซากหอกทะเลลงสังหารในมือ
เซียวหลิงอวิ้น^๑

เหยาจื่อชินเห็นซากหอกนั้นแล้วตกตะลึงจนพูดไม่ออก

นั่นไม่ใช่ศาสตราเวทธรรมดาหรือ... แล้วเหตุใด
เซียวหลิงอวิ้นถึงกับให้ความสำคัญถึงเพียงนี้...

เซียวหลิงอวิ้นขมวดคิ้วเล็กน้อย กำลังจะเก็บซากหอก
กลับไปอย่างผิดหวัง

แต่แล้วชายชรากลับจ้องมองซากหอกนั้นแน่นิ่งไป ก่อน
เอ่ยขึ้น “ข้าก่อน...นี่คือ...หอกทะเลลงสังหารหรือ”

เชียวหลังอวินถึงกับแปลกใจ ถามกลับ “ท่านรู้จักมันด้วยหรือ”

ชายชราไม่ได้ตอบคำถาม กลับกล่าวขึ้นว่า “ก็แค่ศาสตราเวทธรรมดาเท่านั้น พังแล้วก็ปล่อยมันไปเถอะ มีศาสตราเวทล้ำเลิศที่เหนือกว่านี้อีกมาก”

หอกทะลวงสังหารเหมือนจะรับรู้คำพูดนั้น มันส่งเสียงฮัมฮัมแผ่วเบาแสดงความไม่พอใจ

แต่ชายชราไม่สนใจ แวดต่ายยังคงจ้องมองเชียวหลังอวินไม่ละไป

เชียวหลังอวินขมวดคิ้วแน่นขึ้นอีก เอ่ยเสียงเย็นชา “ปรมาจารย์สื่อ ท่านเป็นถึงปรมาจารย์หลอมศาสตรา ข้าคิดไม่ถึงเลยว่าท่านจะกล่าวถ้อยคำไร้หัวใจเช่นนี้ สำหรับข้า ต่อให้หอกทะลวงสังหารจะไร้พลังใดๆ แต่มันก็ไม่มีสิ่งใดมาทดแทนได้ เข้าใจหรือไม่ ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมท่านจึงไม่อาจหลอมศาสตราได้อีก หากทัศนคติของท่านเป็นเช่นนี้ ต่อให้ท่านยังอยู่ในจุดสูงสุดของชีวิต ก็ไม่มีทางหลอมศาสตราชั้นเลิศได้! เหยาะจื่อชิน ไปกันเถอะ”

เชียวหลิงอวิ้น⁺เก็บหอกทะลวงสังหารกลับเข้ามิติและ
กำลังจะหมุนตัวจากไป

ทว่าชายชรากลับไม่ได้โกรธเคืองที่ถูกตำหนิ กลับ
หัวเราะเสียงแหบพร้าขึ้นมา

“หนูน้อย เจ้าพูดได้น่าสนใจจริงๆ แต่เจ้าจงคิดให้ดี หาก
เจ้าไปแล้ว...นอกจากข้าก็ไม่มีใครสามารถหลอมหอกทะลวง
สังหารของเจ้าได้อีก”

เชียวหลิงอวิ้นหัวเราะเยาะเย้ย “เจ้าคิดหรือว่า บน
แผ่นดินเสวียนซางที่ใหญ่โตเช่นนี้จะมีแค่เจ้าคนเดียวที่เป็น
ปรมาจารย์หลอมศาสตรา”

ชายชรายังไม่โกรธสักนิด เอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ
“แน่นอนว่ายังมีอีกหลายคน แต่หอกทะลวงสังหารของเจ้านั้น
มีเพียงผู้เดียวที่หลอมได้ นั่นคือข้าผู้สร้างมันขึ้นมา”

สีหน้าของเชียวหลิงอวิ้นฉายชัดถึงความตกใจ

หอกทะลวงสังหาร ศาสตราเวทของนางเป็นผลงานของ
ชายชราตรงหน้าหรือ!

ชายชราเหมือนรับรู้ความสงสัยในใจของนาง ยัมพลา
อธิบาย

“เมื่อครั้งข้ายังหนุ่ม เคยออกท่องยุทธภพผ่านดินแดนฮั่ว
อะไรสักอย่าง ตอนนั้นมือไม้คันยุบยิบ เลยลงมือหลอมศาสตรา
ขึ้นมาหนึ่งชิ้นเล่นๆ และนั่นก็คือหอกทะลวงสังหาร นับเป็น
ผลงานชิ้นเดียวที่ข้าพึงพอใจอย่างแท้จริง แต่เพราะวัสดุที่ใช้ไม่ดี
นัก จึงได้เพียงระดับธรรมดา ต่อมาผู้ปกครองแคว้นนั้นน้อยอยากได้
มัน ข้าก็เลยมอบให้ไป หลังจากกลับมาถึงเมืองเสวียนอวีน ข้าก็
ไม่เคยหลอมอะไรที่ทำให้ข้าพึงใจเท่าหอกเล่มนั้นอีกเลย”

เซียวหลิงอวีนก้มหน้ากล่าวด้วยน้ำเสียงรู้สึกผิด

“ปรมาจารย์สื่อ ขออภัยที่เมื่อครูล่วงเกินท่าน...”

สื่อหยวนคุนโบกมืออย่างไม่ใส่ใจ “ไม่เป็นไร ข้าต่างหาก
ที่ต้องขอขอบคุณเจ้า ข้าพบผู้ฝึกตนมามาก คนเหล่านั้นล้วนเห็น
ศาสตราเป็นแค่เครื่องมือฆ่าฟัน เปลี่ยนได้โยนทิ้งได้ตามใจชอบ
นั่นทำให้ข้าหมดอารมณ์หลอมศาสตรา ไม่อยากแม้แต่จะตะ
มันอีก แต่เจ้า...แสดงให้เห็นว่า ไม่ใช่ทุกคนจะเป็นเช่นนั้น

หอกทะลวงสังหารมีเจ้าเป็นเจ้าของเช่นนี้ นับเป็นโชควาสนา
ของมันเป็นจริง มาเถอะ ข้าจะหลอมมันใหม่ให้เจ้าเอง”

คำพูดของเขาทำให้เซียวหลิงอวินอดรู้สึกละอายไม่ได้

ความจริงตอนนางเพิ่งได้หอกเล่มนี้มา ก็ไม่ได้เห็นค่ามัน
มากนัก

เหยาจื่อชินก็พลันรู้สึกกระดากเช่นกัน

นางเคยเห็นศาสตราเป็นแค่ของใช้ หากมีที่ดีกว่า นางก็
พร้อมจะเปลี่ยนทันที

แต่ตอนนี้ เมื่อนึกถึงหอกหงส์เพลิงที่ติดตัวมาสิบปีก็พลัน
รู้สึกละอายใจ

เซียวหลิงอวินเดินทางตามสื่อหยวนคุนเข้าไปในเรือน
เห็นเตาหลอมศาสตราที่รกร้างไม่ได้ใช้งานมานาน ก็ยิ่งแน่ใจ
ว่าสื่อหยวนคุนไม่ได้แต่ต้องการหลอมศาสตรามานานจริงๆ

นางยังรู้สึกแปลกใจไม่หาย ว่าผู้สร้างหอกทะลวงสังหาร
กลับกลายเป็นชายชราผู้นี้ได้อย่างไร

ดูท่าว่าการเดินทางมาครั้งนี้ คือวาสนาของหอกทะเลวง
สังหารโดยแท้

ระหว่างคิดพลางมองไปรอบๆ นางพลันเหลือบไปเห็น
ดวงตาคู่หนึ่งซ่อนอยู่ที่ห้องด้านข้าง ดวงตากลมโตขาวดำใส
ราวกับเด็กอายุสี่ห้าขวบ มองมาเพียงแวบเดียวก็หายวับไป
ราวกับเป็นเพียงภาพลวงตา

“หนูน้อย เจ้าคิดจะใช้วัสดุอะไรหลอมหอกทะเลวงสังหาร
ใหม่ ศาสตร์นี้ได้รับความเสียหายรุนแรง อย่างน้อยต้องใช้วัสดุ
อย่างเหลือค้ำถึงจะพอไหว”

สื่อหยวนคุณกล่าวพลางใช้ยันต์เก็บกวาดเตาหลอม
จากนั้นหันมาถามอย่างจริงจัง

เชียวหลิงวีน^{*}เหลือบไปเห็นสื่อเด็กแว่นอยู่ข้างลาน
ทำให้เริ่มสงสัยบางอย่าง แต่ก็ไม่ได้เอ่ยถาม

นางหยิบกึ่งของตนไม้เทพวิญญูณและเหล็กดำพันปี
ออกมาพลางกล่าว “สองสิ่งนี้ใช้ได้หรือไม่”

เมื่อสือหยวนคุณเห็นสิ่งของในมือนางก็ถึงกับอุทานเสียงดัง

“นะ...นี่มัน...เหล็กดำพันปี! แล้วยัง...นี่คือกิ่งของต้นไม้เทพวิญญูณอย่างนั้นรี!”

ใบหน้าชายชราแดงก่ำด้วยความตื่นเต้น

ไม่น่าเชื่อว่าวัสดุอันล้ำค่าถึงเพียงนี้จะปรากฏขึ้นต่อหน้าเขา โดยเฉพาะกิ่งของต้นไม้เทพวิญญูณ เขาริบลอกเปลือกไม้บางส่วนออก และก็ได้เห็นอักษรจารึกขนาดเล็กจุดอักษรเทพโบราณอยู่บนนั้นจริงๆ

“เป็นกิ่งของต้นไม้เทพวิญญูณจริงๆ เหมือนอย่างที่ท่านอาจารย์ของข้าเคยบอกไว้เปื้อยบ!” สือหยวนคุณลูบมันด้วยความตื่นเต้นอย่างยิ่ง

อาจารย์ของเขาเคยเล่าว่า ในโลกนี้มีวัสดุชนิดหนึ่งเรียกว่าต้นไม้เทพวิญญูณ หากใช้กิ่งของมันหลอมศาสตรา ก็มีโอกาสนสูงยิ่งที่จะสร้างศาสตราระดับเทพในตำนานขึ้นมาได้